

בשלוש וחצי שנים של כלא, שלאדם כמוהו זה עונש שאף אחד לא התכוון אליו. כוונתו של אשר ידלין בהודאה שלו בבית-המישפט היתה להציל את חייו, לא להוכיח את צידקתו.

אני משוכנעת שאשר חושל באינו שהיא צורה בכלא. עקבתי אחר מה שקרה לו בר כלא, ואני יודעת שאשר יוצא עכשיו כי אדם חדש, חזק יותר וטוב יותר. בכלל, הכלא למרות שבשבילי הוא מסמל את כל הרע, עשה לנו, לאשר ולי, דבר אחד טוב. אנחנו יכולים להתחיל מחדש. לא להרבה אנשים יש הזדמנות בגיל 57 להיוולד מחדש. אשר ידלין, עם כל מה שעבר עליו בשלוש וחצי השנים האחרונות, כאילו נולד מחדש, כאילו מתחיל את הכל מחדש, וזאת כאשר יש לו הגני סיון, הבגרות והחוכמה של גיל 57, לא רק של גיל 57, אלא של אשר ידלין בגיל 57. אני לא יודעת למי אני עריכה להוריות על כך, אבל לנו זה עושה טוב.

מיבחן

לכולנו

אני יודעת שיש בי מרירות מסוימת, אולי יותר מאשר לו. אני מרירה על נשיא המדינה על ש"התחשב" בכך שמדובר באשר ידלין ונכנע לשר-המישפט פטים שמואל תמיר, ולא הסכים לחון את אשר. אני יודעת ש-10 חודשים זה לא הרבה, אבל בשביל מי שיושב בכלא זה ממש נצח. על שמואל תמיר אני לא מתפלאת, אבל על הנשיא, שהכרתי אותו כאשר היינו שנינו ברפ"י, אני מתפלאת. אני גם מתפלאת על חברים שלו, שהיפנו לו את גבם, אבל על זה כבר דיברו מס' פיק. אני רק מקווה שעכשיו ילמד אשר מהניסיון איך להתייחס לאלה שמציגים את עצמם כחברים, אבל אני בעצם יודעת שהוא לא ילמד מהניסיון: הוא ימשיך הל-אה לעזור לכל בן-אדם שיפנה אליו.

עכשיו אני סקרנית, וגם קצת חוששת, מהגעש של אשר עם הרחוב ואפילו מהגעש שלי, כאשרו של אשר ידלין החופשי עם הרחוב, אני אשתו ואף פעם לא אסתיר את זה. כיום אני אומנם חותמת בשם טליה ליבני-ידלין, אבל החלטתי שביום שהוא יצא מהכלא אני אשמיט את הי-ליבני. בימים אלה אנחנו נעמוד במיבחן של המיפגש עם הרחוב, עם הידידים, עם בעלי-החנות ועם הזבנית בסופרמרקט. אבל זה לא יהיה לאמיתו של דבר המיבחן שלנו, של אשר או שלי. זה יהיה המיבחן לחברה הישראלית, אם היא התבגרה מאו מחולי-השדים המטורף סביב פרשתי-ידלין, או שנשארה אותה חברה צמאת-דם, אני חושבת שהחברה תקבל את אשר, כאדם ברוך כישרונות שיכול לתרום עוד הרבה לחברה. אני לא דורשת מאנשים להאמין שאשר באמת אינו אשם. אני יודעת שקשה להסביר לאנשים איך זה שבך אדם שהורשע על פי הודאתו, טוען שהוא חף-משפט. מה שאני כן מקווה שיתייחסו אל אשר ואלי כאל אנשים שעברו תקופה קשה, קשה מאד, ורוצים להתחיל מחדש.

במישפט ובחתימה בתמונה למעלה: המשולש המוזר דליה ידלין (ימין), אשר וטליה (עם הגב למצלמה) במיזנון בית-המישפט באחת ההפסקות במישפט ידלין. בתמונה למטה: חתונתם של אשר וטליה, שלכבודה קיבל אשר ידלין חופשה בת 24 שעות מהכלא. הפרש הגילים בין 20 השנה ומאסרו של ידלין לא הפריעו לסיפור האהבה שלהם להתפתח.

אני יודעת שהארץ לא היתה טובה לאשר. הארץ עשתה לאשר עוול. אבל אני חושבת שזה היה פרי של סיטואציה מסוימת, של מצב נפשי מסוים של אני שיש שותפו על-ידי מישטרה ועיתונים. אני חושבת שהיום הארץ הרבה יותר טובה, ושהמצב הזה לא יחזור. אבל מה שבטוח שאנחנו נשארים בארץ.

כמשך התקופה שאשר ישב בכלא, בימים שהוא היה מדוכא ובימים שהוא היה אשר כמו שאני מכירה, אנחנו טוינו ותוכניות רבות, אני לא יודעת אלו מהן נבצע עכ-שיו, אבל בוודאי שגם לאשר וגם לי היה מה לעשות. לאשר יש כבר כמה הצעות עבודה רציניות. היום, במצב הכלכלי שבארץ, במצב של האוצר ובמצב של קור פת-חולים, אני משוכנעת שיש הרבה אנשים שמצטערים על מה שהם עשו לאשר ידלין ויודעים מה הם הפסידו, ומה המדרי נה הפסידה כשהם הוציאו אותו מהמישחק. עם אשר כל הדברים האלה לא היו קורים. יש אנשים שמכירים בכוחו ובכושרו של אשר, ואותם אנשים הציעו לו עבודה. היום לאשר ולי יש שלושה ילדים, שניים של אשר והבן שלי מהנישואין הקודמים, גיגי, שהוא היום בן 13. גיגי יגור איתנו, הוא אוהב את אשר, ואשר אוהב אותו, ואין שום סיבה שהוא לא ימשיך לגור איתו. הילדים של אשר מברגים. אבל אני רוצה, ואני יודעת שגם אשר רוצה, שיהיה לנו ילד ששותף. אני בטוחה שזה יהיה, ואולי זה יסמל בשר בילגו את סיומה של כל הפרשה.

להיוולד

מחדש

אני יודעת שלא היה פשוט גם לאשר וגם לי להתמודד עם הסביבה הקרובה והרחוקה. אני זוכרת איך היו מסתכלים עלי ברחוב בשיאה של הפרשה, ואני לא מתכוונת רק לאנשים זרים, אלא גם לכאלה שכאשר אשר היה ידלין הגדול, לא מצאו דרכים מספיקות כדי להיות בקירבתו ובעיקר כדי לנצל אותו.

אני משוכנעת עד היום שאשר ידלין לא אשם בשום דבר. בפרשת אליסון, שזה היה העיקר במישפט ידלין, הוא יצא זכאי. זו היתה הפרשה שבגללה עצרו אותו עוד לפני המישפט. אשר ידע מה שאברהם עופר ידע. כאן יש מאבק לחיים או למות ולא לצדק ולכבוד. אשר ידלין רצה לחיות. לכן הוא עשה את ההסכמים עם התביעה, הודה בכמה דברים כדי שיניחו לו לחיות. אני משוכנעת שאם לא היו עוצרים אותו לפני המישפט, אם היו נותנים לו להילחם על צידקתו כשידיו אינן קשורות באזיקים, אם העיתונות והציבור לא היו שופטים אותו עוד לפני השופטת, יכול להיות שאשר לא היה מודה באשמה, אלא מנהל את המישפט שלו וזוכה בו.

אבל לגבי אדם חולה כמו אשר, לגבי אדם שעבר את מה שהוא עבר מבחינה רפואית, פירושו של דבר היה גורדיין מוות, ואני שמחה שאשר החליט לנהוג כפי שהחליט, למרות שבגלל זה הוא שילם